

LBRIS

We know
books

GLENN COOPER

DE TREI ORI MIRACOL
O CONSPIRAȚIE RELIGIOASĂ

AL DOILEA ROMAN DIN SERIA
CAL DONOVAN

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9 11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

GLENN COOPER
Three Marys
Această primă ediție a fost publicată în 2018
în Marea Britanie și SUA de
SEVERN HOUSE PUBLISHERS LTD, Londra
Copyright © 2018 by Lascaus Media LLC.
Toate drepturile rezervate.

De trei ori miracol:
O conspirație religioasă
GLENN COOPER
© RAO Distribuție, 2018
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Mihaela Neacșu prin LINGUA CONNEXION

2021

ISBN 978-606-006-603-3

Prolog

Pentru Papa Celestin al IV-lea, audiențele din zilele de miercuri, la Vatican, erau de obicei evenimente pe care le aștepta cu bucurie – ocazii în care lua legătura cu enoriași din întreaga lume, într-o atmosferă relaxată, aproape festivă. În dimineața aceea se trezise devreme, se rugase în capela reședinței sale, Casa Sfânta Marta, și luase un mic dejun neprotocolar alături de angajați, la cantină. Era timpul să se ocupe de ultimele pregătiri în vederea evenimentului. Își ridică privirile și o văzu intrând pe secretara sa particulară împreună cu cardinalul-secretar de stat, amândoi întunecați la față.

Celestin se scuză și merse să vorbească cu ei la o masă liberă, într-un colț.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Amândoi păreți să fiți purtătorii unor vești neplăcute.

Secretara lui particulară, Sora Elisabetta, așeză pe masă, înaintea lui, un dosar.

– Sfinția Ta, suntem de părere că ar trebui să țineti o altă predică, în această dimineață.

– Și care ar fi motivul?

– Este vorba despre numărul de participanți, îi răspunse Cardinalul Da Silva. Este foarte mic.

– Cât de mic?

Sora Elisabetta se dusesese lângă una dintre ferestrele Palatului Apostolic, care dădeau spre Piața Sfântul Petru, pentru a face câteva fotografii cu telefonul, pe care apoi i le arătă.

Papa își puse ochelarii de citit.

— O, Doamne, spuse el. Când le-ai făcut?

— Acum cincisprezece minute.

— Soarele strălucește, Sfinția Ta, cerul e senin, temperatura e plăcută. Cu toate acestea, oamenii nu au venit, spuse Da Silva.

Papa privi din nou fotografiile. Într-o zi ca aceea, piața ar fi trebuit să fie plină de oameni — turiști din zeci de țări, credincioși romano-catolici, pelerini, clerici din Italia și Europa. În ziua aceea însă, piața era cel puțin pe jumătate goală, expunând vederii porțiuni mari de pavaj pietruit.

Cu o lună în urmă, cu prilejul audienței papale, piața fusese ticsită, dar apoi, cu fiecare săptămână, numărul participanților scăzuse. Și acum, asta.

Celestin își aruncă ochii peste textul prediciei.

— Sunt sigur că nu ai scris-o în dimineața acesta spuse el.

— Am pregătit-o din timp, în caz că era nevoie, spuse Elisabetta.

— Este cam dur, nu credeți? Excomunicări?

Da Silva dădu din cap cu un aer grav.

— Sfinția Ta, Curia¹ este de părere că a venit momentul să răspundem cu aceeași monedă, înainte ca situația să ne scape cu totul de sub control. Astăzi avem ocazia să răspundem cu o vigoare reînnoită.

Celestin închise dosarul și privi în gol. Era un bărbat corpulent și pieptul lui lat se înălța și cobora în ritmul respirației, odată cu crucea pectorală din argint.

— Eu am provocat asta? întrebă el. Am forțat schimbarea? Am judecat greșit starea de spirit a credincioșilor? Nu am interpretat corect miracolele petrecute sub ochii mei?

— Sfinția Ta...spuse Elisabetta cu blândețe.

Ochii papei se umeziră în timp ce rostea:

— Eu sunt responsabil pentru cea mai mare schismă din istoria Bisericii Catolice?

¹ Aparatul administrativ al Sfântului Scaun, care coordonează și realizează organizarea necesară Bisericii Catolice pentru corecta îndeplinire a misiunii sale. Este comparat în general cu un organism guvernamental (n.tr.)

Capitolul 1

*Cimitirul Public Tugatog,
Manila, Filipine*

Zilele de marți erau rezervate orelor de practică medicală la cimitir. Pentru un străin, faptul că un echipaj medical mobil își alegea drept bază de operațiuni un cimitir municipal putea părea ciudat dar pentru locuitorii cartierelor sărace ale orașului Malabon din zona metropolitană Manila, Tugatog era o zonă oarecum sigură. Cel puțin pe timpul zilei. Noaptea, drogații săreau gardul și își petreceau timpul injectându-se, fumând, prizând sau făcând trafic între cavourile din beton, care se înălțau ca niște clădiri de apartamente. Ziua însă era liniște, și cei bolnavi și săraci se simțeau la adăpost printre cei morți și rudele îndoliate, pașnice.

Unitatea mobilă Sănătate în Acțiune parcase în locul obișnuit, lângă poarta principală, pe strada Dr. Lascano. Echipajul modest, alcătuit din voluntari — doctori și asistente purtând tricourile albastre-deschise ale organizației — era la jumătatea celor șase ore de lucru când, la una dintre cozi veni rândul unei adolescente purtând ochelari cu lentile groase. Era însoțită de mama ei, ea însăși atât de tânără, încât părea o fetișcană. Fetei i se ceru să ia loc pe un scaun din plastic așezat la umbră, sub baldachinul rulotei medicale, și aceasta se așeză apatică, ușor aplecată, toropită de căldură.

Asistenta — o filipineză de origine chineză — aruncă o privire către șirul lung de pacienți în așteptare, așezați pe vine sau sprijiniți de cavouri. Nu avea timp de amabilități.

- Cum te numești?

Fata se mișcă încet.

- Haide, copilă, nu vezi câtă lume așteaptă?

- Maria Aquino.

- Câți ani ai?

- Șaisprezece.

- Care e problema?

Maria întârzie din nou cu răspunsul așa că mama ei vorbi pentru ea.

- O doare stomacul.

- De când? întrebă asistenta.

- Două săptămâni, răspuse mama ei. A vomitat întruna.

- Temperatură? Diaree?

Maria clătină din cap. Părul ei arăta ca și cum nu mai fusese spălat de mult. Tricoul îi era murdar.

- Când vomită?

- Mai ales dimineața, răspuse mama ei, dar și mai târziu, uneori.

- Ești însărcinată? o întrebă asistenta privind-o în ochi.

- Nu e însărcinată, răspuse mama fetei, indignată.

- Am întrebat-o pe ea, îi spuse asistenta.

Fata dădu un răspuns bizar.

- Nu știu.

Asistenta începea să-și piardă răbdarea.

- Ascultă, ai făcut sex cu cineva?

Mama fetei deveni ofensivă.

- Are doar șaisprezece ani! E o fată cuminte. Merge la școala parohială. Ce întrebare e asta?

- Este întrebarea pe care o adresează un asistent medical unei fete care vomită diminețile. Când ai avut ultimul ciclu?

Fata ridică din umeri.

- Când?

- Nu dau atenție.

Asistenta se apropie de un raft de unde luă un pahar din plastic.

- Maria, mergi în rulantă și fă pipi în paharul acesta. Apoi mi-l aduci și aștepti acolo. Următorul pacient!

Asistenta se ocupă cu repeziciune de încă trei pacienți până își aminti de mostra de urină. Luă un bețișor de testare, precum cele care se vindeau la farmacie, pentru cei care și le permiteau, și îl introduse în pahar. Câteva secunde mai târziu le chemă pe Maria și pe mama ei.

- Ok, ești însărcinată.

- Nu se poate! exclamă mama ei supărată.

- Vezi dungulița albastră? Înseamnă că e însărcinată. Acum îți amintești dacă ai făcut sex, scumpo? Nu spusese „scumpo” pe un ton amabil.

Fata clătină din cap, făcând-o pe asistentă să o imite.

- Hai să te consulte un doctor. Iisuse Hristoase, nu voi reuși să mă ocup de toată lumea!

În rulantă, în dosul unui paravan, un doctor, tot filipinez de origine chineză, aruncă o privire peste notițele asistentei și îi ceru Mariei să urce pe masa de consultație. După vreo două minute în care încercă să își dea seama dacă fata știa cum apare o sarcină, renunță și potrive suporturile pentru picioare.

- Pentru ce sunt alea? întrebă Maria.

- Îmbracă halatul acesta și dă-ți jos chiloții. Depărtezi picioarele și le așezi pe suporturi. În felul acesta, îți pot examina organele reproducătoare.

- Nu vreau.

Mama ei îi spuse că era în regulă. Femeile erau nevoite să facă asta.

Doctorul își puse mânușile și o lampă frontală. Trebui să-i desfacă picioarele aproape forțat.

Privind pe sub halat, mormăi de câteva ori, apoi își înălță capul.

- În regulă, poți să te îmbraci.

- Poftim? Asta e tot? Nu a fost o examinare corespunzătoare, se miră mama fetei.

- Nu este necesară palparea manuală sau folosirea unui speculum¹, spuse el. E virgină, himenul ei este intact. Orificiul acestuia

¹ Instrument chirurgical cu care se lărgesc și se examinează, într-o oglindă, anumite cavități ale corpului uman

este suficient de larg cât să permită eliminarea sângelui menstrual, dar himenul este intact.

– Așadar, nu este însărcinată?

– Nu poate fi. Trebuie să fi fost un rezultat fals pozitiv. Mai putem face un test de sânge rapid.

– Nu îmi plac acele, se smiorcăi copila.

– Este doar o înțepătură, nu te speria.

Cinci minute mai târziu, doctorul dădea perdeaua într-o parte, revenind însoțit de asistentă. Amândoi păreau bulversați.

– Rezultatul este pozitiv, spuse doctorul. Ești însărcinată în șase sau șapte săptămâni.

Mama fetei sări ca arsă de pe scaun.

– Dar ați spus...

– Știu ce am spus. Mă tem că sunt depășit de situație. Vă dau o recomandare pentru Centrul Medical *Jose Reyes*, să o vadă un specialist. Trebuie să existe o explicație rațională.

După ce mama și fiica plecară, strângând în mâini recomandarea pentru spital, asistenta îl întrebă pe doctor ce credea că se întâmplă.

Acesta își mărturisi stupoarea și râse nervos.

– Au trecut două mii de ani de la ultima Fecioară Maria. Poate că tu și cu mine tocmai am asistat la un afurisit de miracol.

Capitolul 2

Demre, Turcia

În miezul verii, pe coasta sudică a Turciei temperaturile creșteau amenințător, dar serile aduceau cu ele briza Mării Egee și promisiunea unui somn liniștit. Cal Donovan se lăsă răsfățat de valurile de răcoare care pătrundeau prin ferestrele deschise, apoi își făcu un duș și se îmbrăcă în singurele haine curate găsite în dulap: o pereche de pantaloni kaki și o cămașă.

Intră în sufrageria apartamentului pe care îl împărțea cu colegul său, arheologul turc, Zemez Bastuhan. Zemez își ridică ochii din ecranul laptopului și îl întrebă:

– Ieși?

– Merg să beau ceva, Zem. Vrei să vii?

– Nu pot. Trebuie să termin ce am de lucru. Distracție plăcută!

În aerul nopții plutea miros de friptură și condimente. Însă, Cal nu se îndreptă spre poalele dealului, către centrul orașului și barurile înțesate de turiști, ci o luă la deal, înspre locul săpăturilor. Dacă Zem l-ar fi surprins, acceptând să-l însoțească, i-ar fi stricat planurile, dar nu se înșelase crezând că acesta va refuza, dat fiind că era genul studios și nici nu era mare băutor. Ceea ce, vorbind despre consumul de alcool, nu se putea spune despre Cal. De când sosise la situl arheologic, cu o lună în urmă, se învățase cu băutura locului, rachiul, fără să renunțe însă la licoarea lui obișnuită, votca. Desigur, indiferent de alegere, rezultatul era același: un strop de

bucurie, un pic de uitare, urmate de o ușoară mahmureală în ziua următoare.

Cal era tratat regește în locurile acelea. Fiind director asociat în cadrul excavațiilor turco-americe pe șantierul de la Myra, aducea fonduri esențiale din partea Universității Harvard și a Fundației Naționale pentru Știință, în cadrul unui proiect care flata mândria națională. Myra, un oraș din regiunea antică grecească a Licie, fusese loc de pelerinaj pentru creștinii bizantini. Renumit deja pentru episcopul care locuise aici în secolul al patrulea, Sf. Nicolae, la fel de cunoscut ca Moș Crăciun, orașul urma să capete o faimă și mai mare datorită săpăturilor arheologice recente, care începuseră să dezvăluie un oraș creștin întins și deosebit de bine conservat sub actualul oraș Demre.

Profesorul Bastuhan de la Universitatea din Istanbul făcuse cea mai mare parte a descoperirilor de la Myra, dar, cum dispunea de fonduri limitate, îi ceruse lui Cal să i se alăture ca director-asociat.

Cal profitase de ocazie. Avea dublă specializare, activând atât ca profesor de istorie a religiilor la Facultatea de Teologie de la Harvard, cât și ca profesor de arheologie biblică în cadrul Departamentului de Antropologie al aceleiași universități. Trecuse ceva timp de când nu mai făcuse muncă de teren. Șantierul arheologic de la Myra îi dădea ocazia să își folosească din nou „mistria“ și le oferea studenților săi oportunitatea de a-și petrece verile în Turcia, lucrând și învățând. Singurul dezavantaj îl reprezenta faptul că proiectul îi scurtase obișnuitul stagiul de cercetare pe perioada verii, la Vatican.

Chiar și în serile întunecoase, o parte dintre locuitorii orașului, aflați la plimbare, își ridicau pălăriile în fața lui murmurând în trecere „domnule profesor.“ În apropierea șantierului arheologic, doi studenți de la Harvard se grăbiră să-l salute.

– Lucrați peste program? îi întrebă Cal.

– Am rămas să terminăm de catalogat niște articole, spuse unul din ei.

Celălalt adăugă:

– Mergem la Mavi pentru un pahar sau mai multe. Veniți cu noi?

– Poate mai târziu. Am ceva de făcut.

– Geraldine e încă acolo.

– Serios?

Știa că ea era încă acolo.

Era franțuzoaică și amândoi glumeau pe seama faptului că toate cuvintele folosite pentru ceea ce făceau ei – întâlnire, indiscreție, aventură – erau de origine franceză. Geraldine Tison era o tânără profesoară de arheologie de la Sorbona, aflată pentru prima dată la Myra. În prima săptămână pe șantier, lucrase în baraca *Quonset*¹ amenajată ca birou. Într-o zi, privind întâmplător pe fereastră, îl văzuse pe Cal urcând pe o scară într-o zonă excavată din apropiere, pentru a inspecta ruinele unei capele din secolul al unsprezecelea, recent dezgropate. Pe peretele de lângă ea atârna un binoclu, iar Geraldine fusese tentată să arunce o privire mai atentă spre tânărul înalt, cu brațe musculoase și păr negru ciufulit. Însă, gestul ei ar fi fost, fără îndoială, caraghios.

– Cine e tipul? își întrebă colega turcoaică, arătând spre fereastră

– Acela este directorul-asociat american, profesorul Donovan, răspunse aceasta.

– Mă așteptam să fie mult mai vârstnic, comentase Geraldine.

– Te interesează?

– Poate că da... Poate că nu.

În felul acesta, mințise doar pe jumătate.

A doua oară îl întâlnise tot pe șantier. Geraldine părăsise baraca, îndreptându-se spre toaleta femeilor. Când trecu pe lângă el, îi adresă un zâmbet timid, echivalentul aruncării nadei într-un iaz. „Peștele“ apucă zdravăn momeala:

– Bună, eu sunt Cal Donovan, spuse el, întrerupând brusc ceea ce făcea.

– Geraldine Tison.

– De la Sorbona, spuse Cal. Bun venit la Myra! Mă pregăteam să te caut. Întotdeauna doresc să-i cunosc pe profesorii nou-veniți.

¹ Structură semicilindrică din tablă galvanizată ondulată, folosită ca refugiu montan sau construcție temporară pe șantiere

– După cum vezi, sunt aici, gângurișe ea.

– Poate ne vedem mai târziu, la un pahar, să discutăm progresele pe care le-am făcut în acest sezon, spuse el. Cei mai mulți dintre noi merg de obicei la Barul lui Mavi, în oraș.

– Mi-ar plăcea.

Situl arheologic era situat la marginea orașului, într-o livadă veche de măslini. Georadarele de mare adâncime arătaseră că orașul străvechi Myra se întindea mult sub actualul oraș Demre, însă arheologilor nu li se permitea să sape decât în zonele nelocuite de la periferie, pe care le cumpărau de la localnici. Baraca *Quonset* era amplasată la doar câteva sute de metri de colibeile acestora și, în nopțile fără lună, lumina ce răzbătea pe fereastra barăcii era singura sursă de iluminat din zonă. Ușa nu era încuiată.

Geraldine își ridică privirea de pe grămada de cioburi aflată pe birou. Era specializată în ceramica bizantină și destul de pricepută la asamblarea mozaicurilor tridimensionale. Stăteau mărturie un tub de lipici și un vas folosit de pelerini, reconstituit pe jumătate.

– Ar trebui să încui ușa când rămâi singură, o mustră Cal.

– Gareth și Anil abia au plecat.

– M-am întâlnit cu ei, spuse, apoi zăvorî ușa.

Pentru ea, acela fu semnalul să se ridice, să stingă lampa de birou și să se apropie de el pășind seducător, legănând în mână o sticlă de rachiu. Se apropie încet, până ce ajunse în brațele lui.

După primul sărut lung al acelei seri, trase adânc aer în piept și spuse:

– Aveam nevoie de asta.

– Mai am, răspunse el.

În capătul barăcii exista un pat vechi de campanie, rămas din primii ani ai săpăturilor, când cineva dormea pe șantier pentru a proteja artefactele împotriva hoților. În prezent, articolele decorative din bronz, argint și aur erau depozitate într-un seif, iar piesele mai modeste, precum ceramica la care lucra Geraldine, erau păstrate în dulapuri care nu se încuiau. După ce primiseră finanțare, instalaseră și un sistem de alarmă, conectat la secția de poliție.

Dar la vechiul pat nu renunțaseră. Uneori, era folosit de studenți pentru a trage un pui de somn. Cal și Geraldine îi găsiseră însă o nouă întrebuințare. Amândoi erau necăsătoriți, dar din punctul de vedere al lui Cal era lipsit de profesionalism să facă publică relația lor. Pe timpul verii, Demre devenea un oraș animat, dar Turcia era o țară conservatoare și Cal nu voia să intre în conflict cu guvernul. Nu o putea invita la el acasă – Zenzem era mereu acolo – iar ea avea la rândul ei colegi de apartament, așa că aceasta era singura soluție, în ultimele câteva săptămâni.

Sexul era întotdeauna grăbit și deosebit de intens și, după aceea, în întuneric, ea pătrundea într-o lume în care până acum nu se aventurase: viitorul.

– Săptămâna viitoare pleci, spuse ea.

Patul era mult prea îngust ca să poată vorbi întinși unul lângă altul. El se ridică și începu să se îmbrace, acoperindu-și trupul transpirat.

– Vinerea viitoare. A trecut repede, nu-i așa?

– Am încercat să-l fac să dureze.

– A, da? Ar trebui să învăț și eu să fac asta.

– Poți, dacă trăiești în prezent cât mai des cu putință. E nevoie de exercițiu și de o doză considerabilă de efort mental.

– A funcționat?

– Să vedem, râse ea. Mai avem o săptămână. Te întorci la Cambridge, presupun? N-am fost niciodată la Harvard. Poate vin în vizită, cândva.

Cal își încheia nasturii cămășii, privind în jos, către trupul ei suplu, gol. Dacă ar fi fost cinstit, i-ar fi spus că Demre era probabil locul în care se vedeau pentru ultima oară. Nu era ca și cum ar fi mințit-o în acele câteva săptămâni. Pur și simplu nu vorbiseră despre asta, în mod intenționat, își imagina el.

– De fapt, merg întâi în Islanda și pe urmă acasă.

– De ce Islanda?

– Adevărul este că mă întâlnesc acolo cu o prietenă.

Ea se ridică și își încrucișă brațele peste piept.

– Înțeleg. Este o prietenie serioasă?